

ESPAI D'OPINIONS**Nº272**
Abril 2013**Agustí Serra Soler****Escriptor****EL POBLE CONTRA ELS GOVERNANTS.**
QUI GUANYARÀ LA BATALLA?

De sobra sofrim dels polítics i governants els desenganys i enganys, les falsedats i les mentides, els amagatalls de les seves justificacions en les embutxacades de les seves milionades d'euros robades al poble. Depravació que provoca, en el món sencer, una desconfiança en ells i, fins i tot, una persecució contra ells, acorralant-los (en molt casos a casa pròpia) i apostrofant-los amb injúries i escarnis, pintades les seves cares, ridiculitzades, en cartells enganxats d'alt els espais més vistosos i... insultant-los grosserament en els llocs a on ells hi van per esser victorejats com figura representativa, que (segons diuen ells) se desviuen i desfan pel nostre bé. Són una vergonya els espectacles, immorals i degradants, que cada dia ens mostren els medis de comunicació a on hi veiem un personatge protagonista, de prosàpia, de sang blava, cavalleresca, assenyalat com lladre dels doblers del poble, flastomat per una multitud -rabiosa- de gent que, o l'han tret fora de casa seva per no poder pagar l'hipoteca o l'encalça la Banca per no cotitzar el lloguer; i, dit tot en dues paraules, perquè ja no pot més de... tantes injustícies...que asfixien tota la seva família. Els Bancs "prefereixen" les seves ganàncies a tornar "les preferències", als qui gemeguen enganyats i desesperats perquè les seves esperances en els seus estalvis són malgastades descaradament pels poders que trabuquen l'economia cap a la seva banda. A aquests cíncics no els importa tancar hospitals, centres-mèdics, residències de vellets, escoles, cases de beneficència, d'infants abandonats, de deficients mentals, d'impedits en cadira de rodes, mancats de família; aquests mandataris se'n foten si han afeixugat tant les empreses amb impostos i retallades que se veuen obligades a tancar les portes amb pany i clau, amb deutes que les ofeguen; la pobresa i la indigència ha entrat dins tantes cases que són escenari de desesperació, plors, bregues i ganes de no viure... tant que massa són els qui acaben dient: "me penjaré, me tiraré de la finestra i ho fan; i altres que acaben atracant tendes, cases i, si importa, maten els seus els amos, per poder robar més tranquils. A on hem arribat a causa de tanta corrupció comesa pels "conductors del món" que, amb riallada estrepitosa i descarada, s'esclaten en dietes ben pagades, burlant-se de Déu, de Santa

Maria, i del poble. Poques vergonyes! I vosaltres sou els qui ens demanau sacrificis a nosaltres? No estau empegueïts?

Quines són les causes?

Per desgràcia m'és fàcil dir-les sense por de ser corregit: els escàndols de corrupció i favoritismes, la falsedat de promeses electorals, les aliances entre partits d'idees contràries políticament parlant i egoísticament obrant; la impotència social i interessada que no permet que el poble sigui governat per gent normal veïna dels veïns i haver de recorre sempre als adinerats, persones que res no en saben dels maldecaps del poble; forces dominants, moltes vegades, opressores d'obriers i de gent dissortada que ha de callar perquè no sab contestar donada la seva formació escolar o perquè el silenci és el millor que pot fer sinó vol que el tirin al carrer.

Aquests explotadors, plens de poder, de lucre, de privilegis, que, vagin a on vagin, tenen el que volen "gratis total", han fet de la Política un negoci.

El poble ja no pot aguantar més aquesta política; pot ser i és cert que certs grups populars no ho fan bé en la manera com se rebel·len, fent destrosses, però, (jo personalment pens) que hi ha motiu i necessitat. Quina pena que sols pugui parlar el poble -sempre enganyat- en les eleccions i no en el nostre caminar normal de cada dia!.

Aquesta manera de governar ha de desaparèixer com més aviat millor. La nostra societat no la vol, el que vol és viure tranquil·lament, fer feina amb noblesa i construir-se un futur noble i humà que heretin els fills.

Per al nostre poble, per a la nostra Comunitat, per al nostre país, per al món sencer, volem un futur autènticament democràtic, participatiu, humanitzador, sense cap -ni una- desigualtat que clami al cel (perquè n'hi veiem qualcuna, o qualque dues i, fins i tot, qualque tres..., -que no vull dir- que clamen Déu..., i, mal grat siguin tan evidents , per desgràcia nostra, clamen al desert).

Clar, que l'economia creix i molt, de manera que espanta, però creix únicament per una banda, i fent encara més fonda la desigualtat entre rics i pobres. Per això la Política que actualment vivim ha fracassat. El fets ho diuen a les clares. Massa dolor, massa misèria, massa atur, massa diferència entre rics i pobres, massa llàgrimes i, encara més, massa sang... Estar tot el món dins unes úniques mans: "la globalització" ens ha desequilibrats, El desnivell és tan abismal que molta de gent redola fins al fons. La desigualtat mantén la guerra activa i passiva aquí i allà. Els doblers són la màquina que mantén la rotació, l'activitat i la inactivitat de la humanitat, dividida en rics i miserables

"Democràcia" la té aquella nació a on es defensa la intervenció del poble. No és així el nostre sistema que regula el nostre benestar. Segons veuen els nostres ulls en fets i paraules, el poder polític se concentra, més de cada dia, en mans d'un pocs, que ens manen el que a ells convé. És per plorar, sentir cada matí pels medis de comunicació que encara no basten els retalls que ens

fan en les nostres pagues, i els augments que ens imposen en els nostre consum. No, no, el poble no té cap poder.

La democràcia ha devingut en un malnom. El vot del poble s'ha convertit en un article de compraventa. Els vot no decideixen que la voluntat del poble condueixi el poble. Els vots són els pesos que sols fan que els plats de la balança s'inclinin a una part o a l'altra a favor o en contra d'un partit.

No som polític, però, com a tots, la política me traça el camí per on he de caminar. Per això crec que el poble ha de recuperar la paraula, com també tenir un cert poder en la nostra societat.

És per témer l'actualitat del nostre món, quan un veu la televisió, o llegeix els periòdics. Tota la nostra vida està subordinada a les lleis del mercat. Qualsevol activitat, treball, distracció, negoci, casar-se, tenir fills... se valora i calcula a mida de la quantitat de doblers de que disposes. A la feina, no se mira la intel·ligència, ni la destresa, se compra l'eficàcia dels guanys que dones. El companyarisme i la bona conducta han desaparegut del mapa.

Però les bregues, guerres i desequilibris, que aquest mercat encenen, demanen un canvi indiscutible en el nostre comportament per guanyar-nos la vida. No pot consentir la nostra societat 7 milions d'aturats, 2 milions de nins que viuen dins la pobresa de la més baixa misèria; tants de desnonaments que deixen multituds de famílies al carrers; tants de rics que se'n riuen del poble cara alta i, sense vergonya; tant de governants corruptes que donen la fisonomia de corruptes a altres polítics que no ho son; tantes mentides en boca d'aquells en qui hem posat la confiança de nostra administració i direcció. La vida mateixa demana valors que passen de pares a fills amb orgull de raça.

La mateixa "democràcia" electoral no ha de caure necessàriament en una democràcia delegada, abdicada, embargada per un pocs que converteixen el poble en súbdit. Així, com la vivim ara, deixa d'ésser un sistema democràtic amb un retorn cap a "l'oligarquia". I, sinó, comparau el que diu Sal·lusti Crisp (86 - 34 a. C.) en la "Guerra de Jugurta" amb la política que vivim i veureu la mateixa cara: *"Abans de la destrucció de Cartago, el Senat i el poble romà administraven el sistema polític d'una manera pacífica i moderada, i no hi havia entre els ciutadans cap lluita per la glòria o pel poder: la por als enemics mantenia la ciutat dintre dels bons costums polítics. Però, quan varen perdre aquesta por, donat el seu benestar, sortí del seu cor la justícia feta a la seva mida i hi entraren aquells vicis que sempre van darrera de la prosperitat: la dissolució i l'arrogància, del robatori i de la corrupció... (...) Tant en la pau com en la guerra governava l'arbitri d'una minoria; en el poder d'uns mateixos amos estaven el tresor públic, la hisenda i el fisc; les províncies, les magistratures, els honors i els triomfs; el poble, en canvi, estava oprimat pel servei militar i els impostos que el portaven a la indignència; les ganàncies guanyades per les guerres i tributs se les repartien els "cavallers" (ordre eqüestre que va adquirir un poder formidable, sobre tot econòmic; damunt les finances, el comerç, el tràfic, els esclaus, el cobrament, els impostos...) i uns pocs més. Mentrestant, si qualcú dels plebeus, la majoria gent de camp, arribava a ser veí d'un*

personatge prou poderós, li robaven la casa i l'expulsaven de casa seva deixant-lo sense res al carrer".

Digau-me, després d'haver llegit la ressenya, vivim en democràcia o en oligarquia? Segons Plató (428 - 347 a. C.) l'oligarquia és la política més perversa que més mal fa als ciutadans, però, ja que necessitam una política per atendre el poble i cap n'hi ha de bona, la democràcia és la més petita de les dolentes i la millor per al poble.

Sens dubte, amb pena ho dic, el poble, els pobles viuen un estat de guerra amb els governants. La democràcia dóna la raó al poble. Qui guanyarà la batalla?

Si guanyam nosaltres farem unes festes que duraran de cap a cap d'any. Déu faci que prest acabi aquesta crisi, perquè, a més a més, el governants -vulguin, no vulguin- també són poble. Així tots guanyarem.